

— Τί τρέκει ;... Κωμωπντία !... κᾶτι συνωμοσία... 'ς τὸ σπῖτι σου μᾶς σφάζουν.

— Καὶ μὲ δολοφονοῦν ἐμὲ τὸν ἴδιον, ἀντέταξεν ὁ μαρκήσιος σκοπῖμως.

— Τί τρέκει ἐντῷ ;

— Λύσατέ με πρῶτον, καὶ κατόπιν σᾶς λέγω.

— Κόψετε τὰ σκωινιά, διέταξεν ὁ στρατηγός.

Εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν, καὶ ὁ μαρκήσιος ἀφέθη ἐλεύθερος.

— Καὶ τώρα ἐξηγήσου, τί συμβαίνει ;

— Τί συμβαίνει ; δὲν γνωρίζω τίποτε.

— Πῶς !.. ντὲ 'ξέρεις τίποτε ; Στρατιώτῃ σφαγνμένο 'ς τὸ πόρτα...

Ὁ Ὀλιβιέρος ἠνώνησεν, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξομολογηθῇ εἰλικρινῶς πρὸς τὸν φίλον του.

Διηγῆθη ἐν ὀλίγοις ἱστορίαν τινὰ πλησιάζουσιν τὴν ἀλήθειαν.

Τέσσαρες ἄνδρες ὤρμησαν κατ' αὐτοῦ αἰφνιδίως καὶ πάνοπλοι λέγοντες :

— Ντὲν γκνωρίζεις ;

— Ἐνα μόνον, ἓνα λαθροθήρα.

— Ἐκντίκησι τότε !

— Τὸ ὑποπτεύω.

— Φοβερό αὐτὸ λαθροθήρα... καταντιώκουν ἕως τάνατο' καὶ ἔπειτα ;

Ὁ Ὀλιβιέρος διηγῆθη ὅτι πολιορκηθεὶς καὶ ἀπειληθεὶς διὰ πιστολίου ἐδέθη.

— Καὶ τὸ μαρκησία ;...

— Ἀνηπάγη.

— Ντὲν φώναζε ;

— Ἐφωμώθη ὡς ἐγώ, στρατηγέ. Κατάρθωσα ν' ἀπαλλαγῶ... Ἐφώναξα δυνατά, ἀλλ' οὐδεὶς μὲ ἤκουσε.

— Τοῖκοι χοντρό' σπῖτι μεγκάλο πολὺ !

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν ἔξεσε τὴν κεφαλὴν ψιθυρίζων :

— Ἱστορία γκυναικῶν ! καὶ τί φοβεῖσαι ντιὰ τὸ μέλλον ;

— Τὸ ἀγνοῶ, στρατηγέ, ἀλλὰ πρέπει νὰ διπλασιάσετε τοὺς φύλακας.

— Ντὲν λείπει, ἐπαγκρύπνησι ! ἀλλὰ ἱστορία σου, μαρκήσιε, κατόλου καταρό !.. ντὲν πιστεύει !

Δὲν εἶχε πεισθῇ. Ἡ ἀφήγησις τῷ ἐφαινετο μὴ ἀληθής.

Ἐστράφη πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοῦ καὶ τοῖς ἔδωσε διαταγὰς τινάς.

— Ντιπλασιάσετε φρουρά, αὐτὸ τὸ τόπο σκύλος... ἔπειτα ἐψιθύρισε :

— Κακὸ ντιάβημα... Τὸ ἔκαμα χωρὶς νὰ τέλω... Αὐτὰ τὰ δάση... Ληστότοποι !..

Καὶ ἡ δυσθυμία του ἐδιπλασιάσθη.

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος δὲν ἐταράχθη.

Ἦτο ἐλεύθερος καὶ δὲν ἐφοβεῖτο ! ἡ ζωὴ του διεσώθη, ἡ κᾶν θὰ τὴν ἔχανε παλαίω, καὶ ἐγνώριζε νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

— Ἀ ! καλοὶ μου ἐξάδελφοι, ἐσκέπτετο, θὰ σᾶς ἐπανιδῶ.

Ἡ ὁμολογία τῆς πριγκιπέσσης δὲν τὸν ἀπησχόλει· εἶχε πολλοὺς τρόπους νὰ ἐξέλθῃ νικητὴς τῆς πάλης ταύτης, διότι ἐπὶ τέλους ἐκείνη ἐνήργησεν, αὐτὸς μόνον ἐμμέσως ἔλαβε μέρος εἰς τὴν δολοφονίαν ἐκείνην, καὶ ἡ ὁμολογία τῆς ἠδύνατο νὰ

ἐκληφθῇ ὡς συκοφαντία γυναικὸς ζηλοτύπου.

Δὲν εἶχε τὴν μαρτυρίαν τοῦ θύματος αὐτοῦ ;

Διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ καὶ τῶν Σουβραί, δὲν ἔγραψε τὴν διαβεβαίωσιν ἐκείνην διὰ τῆς χειρὸς τῆς ἡ θνήσκουσα :

« Δὲν εἶχα τὸ θάρρος νὰ ζήσω, οὐδεὶς ἄς μὴ καταδιωχθῇ. »

Καὶ τὸ ὑπέγραψεν ὀλογράφως :

« Ἐλένη δὲ Ροσεβιέλ
· Μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάνζ. »

Ἐπομένως θὰ ἔζη ἐπὶ μακρὸν ἔτι !

Θὰ ἐπάλαιβε βεβαίως, ἀλλὰ τοῦτο τὸν νύχαρίσκει. Καὶ θὰ ἐπλήρωνε μάλιστα μετὰ τοῦ τόκου τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἐκράτουν καὶ τὸν ἀφῆκαν ἐντούτοις ἀνοήτως νὰ ζήσῃ !

Καὶ πάντα ταῦτα ἐσκέφθη ἐν διαστήματι δευτερολέπτου.

— Τέσσαρες μόνον ἦσαν, εἶπε, καὶ δὲν θὰ ἦναι μακράν· ἂν τοὺς κατεδίωκον, στρατηγέ ;

— Τὸ νύκτα στὸ ἀγκάτια ;

— Ἦρπασαν τὴν μαρκησίαν !

— Ἐκεῖνο τὰ ξαναρετῇ.

Καὶ ὁ φὸν Γκέμπεν τὸν παρετήρησε λοζῶς ὑποπτεύων ἔνεδραν.

— Κανεὶς ντὲ τὰ ἐξέλτη. Σεῖς πρὸ πάντων.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.

Ὁ ὀρίζων πρὸς τὸ Σεβᾶν ἦτο ἐρυθροῦς ἔτι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς τοῦ χωρίου.

Περίξ τοῦ πύργου ὁ κῆπος ἐφαίνετο μελανός, οἱ ἐν τοῖς μαγειρείοις ἐκοιμῶντο.

Ἐν τῷ ἐστιατηρίῳ τὰ πολύφωτα ἦσαν σβεσμένα. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκοιμῶντο ἐνδεδυμένοι καὶ ἐξηπλωμένοι ἐπὶ τῶν ἀνακλιντρῶν τῆς αἰθούσης. Φρουροὶ τινες μόνον ἐβάδιζον μετὰ κόπου ὡς ἐκ τοῦ φοβεροῦ ψύχους. Οἱ λόφοι ἐφαίνοντο μελανόχροες ὑπὸ τὸ ὠχρὸν φῶς τῆς σελήνης, ἥτις ὑψοῦτο ὀπισθεν τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ χωρίου.

Εἰς τοὺς πρόποδας τῆς πτέρυγος ρύαξ ἢ μᾶλλον χεῖμαρρος ἐκυλίστο θορυβῶν ὡς καταρράκτης ἐπὶ τῶν τάφρων, παρὰ τὰ τεῖχη τοῦ πύργου.

Ὁ φὸν Γκέμπεν περιφροντὶς, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τοῦ δασέος μύστακος αὐτοῦ, παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἀγρίαν ἐκείνην πεδιάδα, ψιθυρίζων :

— Κατηραμένος πόλεμος... ὅπου φονεύονται καθ' ἐκάστην ὡς οἱ λαγφοὶ ἀνὰ εἰς.

Καὶ ὤθησε τὸ παραθυρόφυλλον μετ' ὀργῆς. Αἶφνης περιεστράφη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀνακλιντροῦ, ἐφ' οὗ πρὸ ὀλίγου ἔτι ὁ μαρκήσιος εἶχε κατακλίνει τὴν Σολάνζην.

Ἡ ἀκολουθία του ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν ἐπιπλῶν, ἡ οἰκία ἄπασα ἐκινεῖτο ἐκ βάθρων.

Λοχαγὸς τις τῶν θωρακοφόρων ἤρπασε τὸν Ὀλιβιέρον ἐκ τοῦ λαίμου κραυγάζων :

— Μᾶς προδίδεις !

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσέκειν :

ΕΥΑ

Διήγημα Ἀλφόνσου δὲ Καλόννε

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Εἶτα ἐπανελάβεν :

— Αἱ σκέψεις τοῦ κυρίου Ἐπιτρόπου εἶνε δίκαιαι, εἰλικρινεῖς... Ἀμέσως μὲ ἔπεισαν. Ἀλλ' ἀπῆλθε, καὶ ὅλη ἡ ἀξία τῶν σκέψεων ἐκείνων μοὶ φαίνεται μηδαμινή· κενὸν παίγνιον λέξεων, ψευδῆ, ἀπάτη καὶ σοφίσματα. Ἀγαπῶ τὸν δὸν Λουδοβίκον καὶ ὁ συλλογισμὸς οὗτος εἶνε ἰσχυρότερος πάντων τῶν συλλογισμῶν.

« Καὶ ἂν αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, διατί δὲν ἐγκαταλίπει τὰ πάντα νὰ μὲ ζητήσῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ, νὰ διαρρήξῃ τὰς ὑποσχέσεις του, καὶ νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς ὑποχρεώσεις του ; Δὲν ἐγνώριζον τί εἶνε ἔρως. Τώρα τὸ γνωρίζω. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἰσχυρότερον αὐτοῦ, οὔτε εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὸν οὐρανόν. Τί δὲν θὰ ἔκαμνον διὰ τὸν δὸν Λουδοβίκον ; Καὶ αὐτὸς τίποτε δὲν κάμνει δι' ἐμέ. Ἰσως δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ὁχι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν μὲ ἀγαπᾷ. Ἦπατήθην. Ἡ ματαιοφροσύνη μὲ ἐτύφλωσεν. Ἐὰν ὁ δὸν Λουδοβίκος μὲ ἠγάπα, θὰ ἐθυσίαζε δι' ἐμέ τοὺς σκοπούς του, τοὺς ὅρκους του, τὴν φήμην του, τὴν ἐπιθυμίαν του τοῦ νὰ γίνῃ ἅγιος, τοῦ νὰ γίνῃ φωστὴρ τῆς ἐκκλησίας. Τὸ πᾶν θὰ μοὶ ἐθυσίαζεν. Ὁ Θεὸς ἄς μὲ συγχωρήσῃ... Εἶνε φοβερόν αὐτό, τὸ ὅποιον μέλλω νὰ εἶπω, ἀλλὰ τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ εἰς τὸν μυχὸν τῆς καρδίας μου· καίει ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ θερμὸν μέτωπόν μου. Θὰ ἔδιδά δι' αὐτόν καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν μου !

— Χριστὲ καὶ Παναγία μου ! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνία.

— Εἶνε ἀληθές, Παναγία μου· συγχώρησόν με, συγχώρησόν με... Εἶμαι παράφρων... Δὲν ἤξεύρω τί λέγω καὶ βλασφημῶ.

— Ναί, κόρη μου· εἶσαι λίγο ἁμαρτωλή. Θεέ μου, πῶς σοὺ ἐγύρισε τὸ κεφάλι αὐτὸς ὁ διαβολοθεολόγος. Ἐγὼ ἂν ἤμουν κατὰ 'σένα, δὲν θὰ τὰ ἔβαζα μὲ τὸν οὐρανόν, ποῦ δὲν πταίει τίποτε, παρὰ μὲ καίνο τὸ βρωμόπαιδο τὸν παληομαθητή, καὶ θὰ μ' ἐπλήρωνε καλὰ, ἦ, νὰ μὴ μὲ λένε Ἀντωνία, ἔτσι μοῦρχειται, νὰ πάγω νὰ τὸν εὔρω, καὶ νὰ σοῦ τὸν φέρω ἐδῶ ἀπὸ τ' αὐτί, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ σοῦ ζητήσῃ συγχώρησι, καὶ νὰ σοῦ φιλήσῃ τὰ πόδια γονατιστός.

— Ὁχι, Ἀντωνία. Βλέπω ὅτι ἡ τρέλλα μου εἶνε κολλητικὴ, καὶ ὅτι καὶ σὺ ἐπίσης τὰ ἔχασες. Ἀφεύκτως, δὲν ὑπάρχει ἄλλο καταφύγιον, παρὰ νὰ κάμω ἐκαίνο, τὸ ὅποιον μὲ συμβουλεύει ὁ Ἐπίτροπος. Θὰ τὸ κάμω, ἂν καὶ θὰ μοῦ στοιχίσῃ τὴν ζωὴν. Ἐὰν ἀποθάνω δι' αὐτόν,

θά μὲ ἀγαπήσῃ, θὰ δικτηρήσῃ τὴν εἰκόνα μου εἰς τὴν μνήμην του, τὸν ἔρωτά μου εἰς τὴν καρδίαν του, καὶ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶνε τόσο καλός, θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὸν ἐπανιδῶ ἐν τῷ οὐρανῷ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ψυχῆς, καὶ θὰ ἀγαπηθῶσιν ἐκεῖ καὶ θὰ συγχωρευθῶσιν εἰς ἓν αἱ ψυχαί μας.

Ἡ Ἀντωνία, ἂν καὶ βιαία καὶ ἡμιστά εὐαίσθητος, ἡσθάνθη, ἀκούσασα ταῦτα, ἀνκνύοντα τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Καράμπα! κόρη μου, εἶπε, μὲ κάνουνε νὰ κλαίω καὶ νὰ μουγκρίζω ὅταν τὸ βῆδι. Ἡσύχασε, καὶ μὴ βάζῃς στὸ νοῦ σου τὸ θάνατο οὔτε γιὰ χωράτά. Βλέπω ὅτι εἶνε πολὺ ἐρεθισμένα τὰ νεῦρά σου. Θέλεις νὰ σοῦ κάμω ἓνα φλεντζάνι τίλιο;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ. Ἀφες με... Τώρα βλέπεις ὅτι ἡσύχασα.

— Θὰ σοῦ κλείσω τὰ παράθυρα μὴπως καὶ κοιμηθῇς. Πῶς βαστάς ποῦ δὲν κοιμάσαι τώρα τόσαις ἡμέραις; Κακὸ χρόνο νάχῃ αὐτὸς ὁ κύρ Λουδοβίκος καὶ ἡ μανία του νὰ γίνῃ παπᾶς!

Ἡ Πεπίτα εἶχε κλείσει τοὺς ὀφθαλμούς· ἦτο ἡσυχος καὶ δὲν ὠμίλει, βαρυνθεῖσα ἤδη ἐκ τῆς συνομιλίας της μετὰ τῆς Ἀντωνίας. Αὐτὴ δέ, νομίζουσα αὐτὴν ἀποκοιμηθεῖσαν, ἡ ἐπιθυμούσα ὅπως κοιμηθῇ, ἔκυψε πρὸ τῆς Πεπίτας, ἐπέθηκεν ἡσύχως καὶ μετὰ γλυκύτητος φίλημα ἐπὶ τοῦ λευκοῦ αὐτῆς μετώπου, τὴν ἐτακτοποιήσε καὶ τὴν ἐσκέπασε μὲ τὰ ἐνδύματά της, ἡμιέκλεισε τὰ παράθυρα ὅπως ἀφήσῃ τὸ δωμάτιον ἐν σκιῷ, καὶ ἐξῆλθεν ἀκροποδητί, κλείσασα τὴν θύραν ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου θορύβου.

* *

Ἐνῷ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Πεπίτας, δὲν ἦτο εὐθυμότερος ἐν τῷ ἑαυτοῦ ὁ κύριος δὸν Λουδοβίκος δὲ Βάργας. Ὁ πατὴρ του, ὅστις σχεδὸν δὲν παρέλειπε οὐδεμίαν ἡμέραν τοῦ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πεδιάδα ἔριππος, ἐζήτησε νὰ τὸν φέρῃ μαζύτου ὅπως τὸν συντροφεύσῃ. Ἀλλ' ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐπροφασίσθη ὅτι εἶχε κεφαλαλγίαν, καὶ ὁ δὸν Πέτρος ἐξῆλθε μόνος. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐξῆλθε μόνος ὁλόκληρον τὴν πρωΐαν, βεθυισμένος εἰς τὰς μελαγχολικὰς σκέψεις του, καὶ ἔχων ἀκλόνητον τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐξαλείψῃ ἀπὸ τῆς ψυχῆς του τὴν εἰκόνα τῆς Πεπίτας καὶ νὰ ἀφιερωθῇ καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὸν Θεόν.

Μὴ πιστεύσῃ τις ὅμως, ὅτι δὲν ἡγάπα τὴν νεκρὰν χήραν. Εἶδομεν ἤδη ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του τὴν ζωηρότητα τοῦ πάθους του. Ἀλλ' ἐξηκολούθει χαλινάγων αὐτὸ διὰ τῆς ἰδίας εὐσεβοῦς λατρείας καὶ τῶν ὑψηλῶν θεωριῶν, ὅς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του ἐκτενῶς καταδεικνυσι, καὶ ὅς παραλίπομεν ἐνταῦθα ὅπως μὴ ἐμπέσωμεν εἰς ταυτολογίας. Ἰσως, ἐὰν ἐμβαθύνωμεν σοβαρῶς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ, θέλομεν ἰδεῖ ὅτι κατὰ τοῦ πρὸς τὴν Πεπίταν ἔρωτος, δὲν ἐμάχοντο ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δὸν Λουδοβίκου μόνον ἡ

ἐνδύμχος αὐτοῦ, καίτοι μὴ ὑπογεγραμμένα, ἀπόφασις, ὁ ἔρως πρὸς τὸν Θεόν, τὸ σέβας πρὸς τὸν πατέρα, οὗτινος δὲν ἐπεθύμει νὰ εἶνε ἀντεραστής, καὶ ἡ κλίσις τέλος, ἣν ἡσθάνετο πρὸς τὴν ἱερωσύνην. Ὑπῆρχον ἄλλοι λόγοι, ἥττον ἄγνοί καὶ ταπεινότεροι. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἦτο ἐπιμῶν, πεισματώδης. Εἶχε τὴν ιδιοσυγκρασίαν ἐκείνην, ἥτις καλῶς ποδηγετούμενη ἀποτελεῖ τὴν καλουμένην εὐστάθειαν χαρακτήρος, καὶ οὐδὲν ἐθεώρει ὅτι τὸν κατεβίβαζε πρὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὀφθαλμῶν τόσο, ὅσον τὸ ἀλλάσσειν γνώμην καὶ διαγωγὴν.

Ὁ σκοπὸς ὁλοκληροῦ τοῦ βίου του, ἐκεῖνο ὅπερ εἶχε νύσστηριζε καὶ διακρινώσαι ἀπέναντι ὅλων ὅσοι τὸν περιεστοίχιζον, τὸ ἠθικὸν αὐτοῦ πρόσωπον, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅπερ ἤδη ἐξέφραζεν ἀνθρωπὸν ἀποβλέποντα εἰς τὴν ἀγιωσύνην, ἀνθρωπὸν ἀφιερωθέντα εἰς τὸν Θεόν, ἀνθρωπὸν ἐμπεποτισμένον ὑπὸ τῶν ὑψηλότερων θρησκευτικῶν φιλοσοφιῶν, πάντα ταῦτα δὲν ἠδύναντο νὰ καταρρεύσωσιν ἀνευ μεγάλης αἰσχύνης τοῦ δὸν Λουδοβίκου, ὡς θὰ συνέβαινε τοῦτο, ἐὰν ἀφίετο νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς Πεπίτας Χιμένες. Ἀν καὶ τὸ βραβεῖον ἦτο ἀσυγκρίτως ἀνώτερον, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφαντάζετο ὅτι, ἐνδίδων, θὰ ὠμοιάζε πρὸς τὸν Ἡσῶ, πωλῶν τὰ πρωτοτόκιά του, καὶ ἀμαυρῶν τὴν δόξαν του.

Συνήθως, ἡμεῖς οἱ ἄνδρες εἰμεθα παίγνια τῶν περιστάσεων· παρασυρόμεθα ὑπὸ τοῦ ρεύματος, καὶ δὲν διευθυνόμεθα ὅπου δὴποτε χωρὶς νὰ ταλαντευθῶμεν.

Δὲν ἐπιζητούμεν, ἀλλὰ λαμβάνομεν καὶ πράττομεν ὅ,τι μᾶς θίγει, ὅ,τι ἡ τυφλὴ τύχη μᾶς παρουσιάζει.

Τὸ ἐπάγγελμα, αἱ πολιτικαὶ δοξασαί, ὁλόκληρος ὁ βίος ἀνθρώπων τινῶν, ἐξαρτᾶται ἐκ τυχαίων γεγονότων, ἐκ τῶν συμπτώσεων, ἰδιοτροπιῶν καὶ ἀπροσδοκῆτων τῆς τύχης.

Ἐναντίον τούτων διηγείρετο ἡ ὑπερφία τοῦ δὸν Λουδοβίκου, μετὰ δυνάμειος τιτᾶνος. Τί θὰ ἔλεγον δι' αὐτόν, καὶ πρὸ πάντων, τί θὰ ἐσκέπτετο αὐτὸς δι' ἑαυτόν, ἐὰν τὸ ἰδεῖσθαι τῆς ζωῆς του, ἐὰν ὁ νέος ἀνθρωπὸς, ὃν εἶχε πλάσει ἐν τῇ ψυχῇ του, ἐὰν ἅπαντα τὰ σχέδιά του περὶ ἀρετῆς καὶ τιμῆς, ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ ἀγία φιλοδοξία του, κατεστρέφοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ, διελύοντο ἐν τῇ θερμότητι ἐνὸς βλέμματος, ἐν τῇ διαβατικῇ φλογὶ δύο ὥραιων ὀφθαλμῶν, ὡς διαλύεται ἡ πάχνη ὑπὸ τῶν ἀσθενῶν ἀκτίνων τοῦ πρωῒνου ἡλίου;

Ἀπαντες οἱ ἐγωῖστικοὶ οὗτοι συλλογισμοί, ἀντεστρατεύοντο κατὰ τῆς νέας χήρας, πλὴν τῶν δικαίων καὶ οὐσιωδῶν. Ἀλλ' ἅπασαι αἱ σκέψεις αὗται ὑπενεδύοντο τὸ θρησκευτικὸν ἔνδυμα, εἰς τρόπον ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠδύναντο νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ καὶ νὰ τὰς διακρίνῃ, νομίζων ὡς ἔρωτα πρὸς τὸν Θεόν, οὐ μόνον ὅ,τι ἦτο πράγματι ἔρως πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν καθαρὰν φιλαυτίαν του· ἀναιμνήσκετο, ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ βίου πολλῶν ἁγίων,

οἵτινες ὑπέμειναν μεζονας περισπασμούς, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φανῇ κατώτερος αὐτῶν. Καὶ πρὸ πάντων ἀναιμνήσκετο τὴν σταθερότητα ἐκείνην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὅστις δὲν ἐξετίμησε τὰς θωπείας μητρὸς προσφιλοῦς καὶ ἀγαθῆς, τὰ δάκρυά της καὶ τὰ γλυκύτατα παρὰ-πονὰ της, καὶ ὅλας τὰς εὐγλώττους καὶ αἰσθηματικὰς λέξεις τὰς ὁποίας τῷ εἶπε, ὅπως μὴ τὴν ἐγκαταλείψῃ καὶ γίνῃ ἱερεὺς, φέρουσα αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς κοιτῶνι καὶ καθίζουσα αὐτὸν πλησίον τῆς κλίνης, ἐν ἣ τὸν ἐγέννησε. Καὶ ἀφοῦ προσήλου εἰς ταῦτα τὰς σκέψεις του, ὁ δὸν Λουδοβίκος δὲν ἠνείχετο νὰ μὴ πεοι-φρονήσῃ αὐτὸς τὰς ἱκεσίας γυναικὸς ξένης, ἣν πρὸ τόσο ὀλίγου χρόνου ἐγνώριζε, καὶ νὰ ταλαυτεύηται ἀκόμη μετὰ τοῦ καθήκοντός του καὶ τῶν θελημάτων νέας γυναικός, ἴσως πλέον ἢ ἐρωτευμένης, φιλαρέσκου.

Ἐσκέπτετο κατόπιν ὁ δὸν Λουδοβίκος τὸ ὕψος τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος, καὶ ἐβλεπεν αὐτὸ κείμενον ὑπεράνω ἀπάντων τῶν καθιδρυμάτων καὶ τῶν ἀθλίων στεμμάτων τοῦ κόσμου. Διότι τὴν Ἱερωσύνην καθίδρυσε οὐχὶ ἀνθρωπὸς θνητός, οὐδὲ ἰδιοτροπία τοῦ ἀστάτου καὶ χυδαίου ὀχλου, οὐδ' εἰσβολὴ ἡ ἐπιδρομὴ βαρβάρου λαοῦ, οὐδὲ βία στασιασάντων στρατῶν, κινουμένων ὑπὸ τῆς πλεονεξίας, οὐδ' ἄγγελος, οὐδ' ἀρχάγγελος, οὐδὲ δυνάμις πεπλασμένη, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Παράκλητος. Πῶς, διὰ μίαν ἐπιπόλαιον παρακλήσιν μιᾶς νεάνιδος, δι' ἐν δάκρυ ἴσως ψευδές, νὰ περιφρονήσῃ τὸ σεπτὸν τοῦτο ἀξίωμα, νὰ περιφρονήσῃ τὴν δύναμιν ταύτην, ἣν ὁ Θεός δὲν παρεχώρησεν οὔτε εἰς τοὺς ἀρχαγγέλους αὐτοῦς, οἵτινες ἴστανται πλησιέστερον τοῦ θρόνου του; Πῶς νὰ καταβιβασθῇ μέχρι τοῦ νὰ ἀναμιχθῇ μετὰ τοῦ ἀφανοῦς ὀχλου, καὶ νὰ εἶνε εἰς ἐκ τοῦ ποιμνίου ὅτε ἡδη ὠνευρεῖτο νὰ εἶνε ὁ ποιμὴν ἔχων τὸ λύειν καὶ δεσμεῖν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα λύῃ καὶ δεσμῇ ὁ Θεός ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, συγχωρῶν τὰ ἀμαρτήματα, ἀναγεννῶν τοὺς λαοὺς δι' ὕδατος καὶ πνεύματος, διδάσκων ἐν ὀνόματι ἀθανάτου ἐξουσίας, ἐκδίδων ἀποφάσεις, ὅς ὁ Κύριος ἐκ τοῦ ὕψους αὐτοῦ ὑπογράφει κατόπιν καὶ ἐπικυροῖ, ὡς μύστης καὶ ἐκτελεστής φρικτῶν μυστηρίων, ἀπροσίτων εἰς τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, καὶ καταβιβάζων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχὶ τὰς φλόγας, αἵτινες διαβιβρώσκουσι τὸ θῦμα, ὡς ὁ Ἥλιος, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸν Λόγον τὸν ἐνσεσκαρῶμενον καὶ τὸν χεῖμαρρον τῆς θείας χάριτος, ἥτις καθαίρει τὰς καρδίας καὶ καθιστᾷ αὐτὰς ἁγνὰς ὡς χρυσίον;

Ὅσῳ δὲ δὸν Λουδοβίκος ἐσκέπτετο ἐπὶ πάντων τούτων, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνυψοῦτο, ἐξήρετο ὑπεράνω τῶν νεφελῶν, μέχρι τοῦ ἀστερόεντος οὐρανοῦ, καὶ παρήτει τὴν δυστυχῆ Πεπίταν Χιμένες ἐδῶ κάτω, πολὺ μακρὰν καὶ μόλις ὁρατὴν εἰς αὐτόν.

Ἀλλὰ ταχέως ἡ πτώσις τῆς φαντασίας του κατέπιπτε, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ δὸν Λουδοβίκου ἡγγίξε πρὸς τὴν γῆν, καὶ

εστρέφετο καὶ ἔβλεπε τὴν Πεπίταν, τόσον χαρίεσσαν, τόσον νέαν, τόσον ἀγνήν, καὶ τόσον ἐρωτευμένην, καὶ ἡ Πεπίτα ἐμάχετο ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ κατὰ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ μάλλον ἐρριζωμένων αὐτοῦ σχεδίων, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἐφοβέτο μὴ ἀναγκασθῇ νὰ συνθηκολογήσῃ μετ' αὐτῶν.

Οὕτως ἐβασανίζετο ὁ δὸν Λουδοβίκος διὰ τῶν ἀντιμαχομένων τούτων σκέψεων, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Κουρρίτος ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι.

Ὁ Κουρρίτος, ὅστις δὲν ἐξετίμα πολὺ τὸν ἐξαδελφόν του, ὅπῃ ἦτο μόνον Θεολόγος, τὸν ἐσέβετο, τὸν ἐθαύμαζε καὶ εἶχε σχηματίζει περὶ αὐτοῦ ἰδέαν ὑπεράνθρωπον ὅλως, ἀφ' ἑαυτοῦ τὸν εἶδεν ἱππεύοντα τὸν Ἑωσφόρον.

Νὰ γνωρίζῃ Θεολογίαν καὶ νὰ μὴ γνωρίζῃ ἱππασίαν, τοῦτο κατεβίβαζε τὸν δὸν Λουδοβίκον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κουρρίτου. Ἀλλ' ὅταν ὁ Κουρρίτος παρετήρησεν ὅτι πλὴν τῆς ἐπιστήμης, καὶ ὅλων ἐκείνων, ἅτινα αὐτὸς δὲν ἤγνοει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐθεώρει δύσκολα καὶ περίπλοκα, ὁ δὸν Λουδοβίκος ἦτο ἱκανὸς νὰ κρατῇται τόσον ἐξαισίως ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνὸς θηρίου, τότε πλέον ὁ σεβασμὸς τοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ πρὸς τὸν δὸν Λουδοβίκον δὲν εἶχον ὅρια. Ὁ Κουρρίτος ἦτο εἰς ὀκνηρόν, ἕνας χαμένος, ἐν ἀληθὲς ἐπιπλόν, ἀλλ' εἶχε καρδίαν ἀγαθὴν καὶ εἰλικρινή. Εἰς τὸν δὸν Λουδοβίκον, ὅστις ἦτο τὸ εἶδωλον τοῦ Κουρρίτου, συνέβαιναν ὅτι ἐπὶ πασῶν τῶν ἀνωτέρω φύσεων, αἷτινες προσελκύουσιν εἰς ἑαυτὰς τὰ κατώτερα ὄντα. Ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφίνοτο νὰ ἀγαπᾶται, δηλαδὴ ἐκυριαρχεῖτο δεσποτικῶς ὑπὸ τοῦ Κουρρίτου ἐπὶ πραγμάτων μικροῦ ἐνδιαφέροντος. Καὶ ἐπειδὴ δι' ἀνθρώπου οἷος ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν δὲν ὑπάρχουσιν ἀντικείμενα, ὅπως ἀπασχολήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν κοινὸν καὶ καθημερινὸν βίον, προέκυπτεν ἐκ τούτου, ὅτι ὁ Κουρρίτος ἦγε καὶ ἔφερε τὸν δὸν Λουδοβίκον ὡς μικρὸν παιδίον.

— Ἦλθα νὰ σὲ ζητήσω, τῷ εἶπε, διὰ νὰ μὲ συνοδεύσῃς εἰς τὴν λέσχην, ἥτις σήμερον εἶνε ζωηροτάτη καὶ πλήρης κόσμου. Τί κάμνεις ἐδῶ μόνος καὶ χάρτεϊς μνῆαις;

Ὁ δὸν Λουδοβίκος σχεδὸν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ τι, καὶ ὡς ἂν ἦτο προειδοποιημένος, ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὴν ῥάβδον του, καὶ εἰπὼν μόνον: «ὕπαγωμεν ὅπου θέλεις», ἠκολούθησε τὸν Κουρρίτον, ὅστις προηγεῖτο, εὐχαριστημένος διὰ τὴν ἐξουσίαν, ἣν ἐξήσκει.

Ἡ λέσχη πράγματι, ἦτο πλήρης ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, χάρις εἰς τὸ ἐπίσημον τῆς ἐπομένης ἡμέρας, ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πλὴν τῶν κυρίων τοῦ χωρίου, ἦσαν καὶ πολλοὶ ξένοι, οἵτινες ἦλθον ἐκ τῶν γειτονικῶν χωρίων, ὅπως παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἑορτὴν καὶ τὴν ὀλονυκτίαν τῆς ἐσπέρας ἐκείνης.

Κέντρον τῆς συναθροίσεως ἦτο ἡ αὐλή, ἐστρωμένη διὰ μαρμάρου καὶ πίδακος εἰς

τὸ μέσον, καὶ πολλῶν γαστρῶν ἐκ ροδῶν, γαρυφάων καὶ βασιλικῶν. Δίμιτον ὕψος βαμβάκερον ἐσκέπαζε τὴν αὐλήν, προφυλάττον αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἡλίου. Διάδρομος περιστοιχιζόμενος ὑπὸ μαρμαρίνων κινῶν περιέβαλλε τὴν αὐλήν, καὶ ἐν αὐτῷ, ὡς καὶ ἐν διαφόροις θαλάμοις, οἵτινες εἶχον τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐν αὐτῷ, ὑπῆρχον τράπεζαι παιγνιδίων, ἀναγνώσεως καὶ ἄλλαι, εἰς ἃ ἐδίδοντο καφφές ἢ ἀνψυκτικὰ ποτὰ καὶ τέλος, ἔδραι, τραπέζια καὶ τινα ἀνάκλιντρα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν λευκοὶ ὡς ἡ χιών, ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀπασβεστώσεως, καὶ δὲν ἔλειπον αἱ εἰκόνες, ὅπως στολίσωσιν αὐτοὺς. Ἦσαν λιθογραφίαι γαλλικαὶ κεχρωματισμέναι, μετ' ἐπεξηγήσεως διγλώσσου τῶν παριστανόμενων, εἰς τὸ κατώτερον μέρος αὐτῶν. Ἀλλαι μὲν παρίστανον τὸν βίον Ναπολέοντος τοῦ Α' ἀπὸ τῆς Τουλῶνος μέχρι τῆς Ἀγίας Ἐλένης, ἄλλαι δὲ τὰ συμβεβηκότα τῆς Ματθίλδης καὶ τοῦ Μαλέκ-Ἀδὲλ καὶ ἄλλαι τὰ ἐρωτικά καὶ πολεμικά κατορθώματα Ριχάρδου τοῦ Λεοτοκάρδου, τῆς Ρεβέκκας, τῆς Λαίδου Ροβέννας καὶ τῆς Ἰβανόνης καὶ ἄλλας, τοὺς ἔρωτας, τὰς μεταμφιέσεις, τὰς πτώσεις καὶ τὰς μεταμελείας Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ τῆς δεσποινίδος δὲ λὰ Βαλλιέρ.

Ὁ Κουρρίτος ἔσυρε τὸν δὸν Λουδοβίκον, καὶ ὁ δὸν Λουδοβίκος ἀφῆκε νὰ παρυσυρῇ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εὐρίσκετο τὸ ἄνθος τῶν κομψευομένων, τῶν *dandies* τοῦ χωρίου καὶ ὅλων τῶν πέριξ. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνετο ὁ κόμης τοῦ Χεναθαῆρ ἐκ τῆς πλησιοχώρου πόλεως... Ἦτο πρόσωπον ἑξοχὸν καὶ σεβαστόν. Εἶχε διαμείνῃ ἐπὶ πολλὴν καιρὸν ἐν Μεδρίτῃ καὶ Σεβίλλῃ, καὶ ἐνεδύετο ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ραπτῶν κομψῶς καὶ νεανικῶς. Ἐχρημάτισε δις βουλευτὴς, καὶ εἶχε κάμει μάλιστα ἐπερώτησιν τινα εἰς τὴν κυβέρνησιν περὶ μεταθέσεως εἰρηνοδίκου τινός.

Ὁ κόμης τοῦ Χεναθαῆρ θὰ ἦτο ὡσεὶ τριάκοντα καὶ τινὼν ἐτῶν. Ἦτο καλὸ παλιηκάρι, καὶ τὸ ἐγνώριζε, καὶ ἐκόμπαζεν ἀκόμη ἐπὶ τῷ φόβῳ ὃν ἐνέπνεεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν συμπλοκαῖς, ἐν ταῖς μονομαχίαις καὶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς ἐπιχειρήσεσιν.

Ὁ κόμης μόλα ταῦτα, καίτοι ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἐπιμονωτέρων ἀπειτητῶν τῆς Πεπίτας, εἶχεν ἀποτύχει καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι, οἵτινες τὴν ἠνώχλουν καὶ οἵτινες εἶχον ζητήσῃ τὴν χεῖρά της.

Ἡ πληγὴ τὴν ὁποῖαν ἡ σκληρὰ ἐκείνη καὶ πικρὰ ἄρνησις εἶχεν ἀνοίξει ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ καρδίᾳ τοῦ, δὲν εἶχεν ἔτι ἐπουλωθῇ. Ὁ ἔρως εἶχε μετατραπῇ εἰς μῖσος, καὶ ὁ κόμης συχνάκις ἱκανοποιεῖτο, θέτων τὴν Πεπίταν ὡς σκοπὸν ἐφ' οὗ ἔβαλλον πάντοτε οἱ σαρκασμοὶ του.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΣ.

THE DORE DE BANVILLE

ΒΙΟΣ ΕΝ ΟΝΕΙΡΩ

[Τέλος]

Καὶ ἡ ἀλληλογραφία ἐξηκολούθησεν ἔκτοτε, τρελλή, φλογερὰ, τόσῳ πλέον ὅ-

μοιολήθης διὰ τὴν Ἰωάνναν, ὅσον αὐτὴ ἐβυθίζετο εὐπειθῶς εἰς τὰς παραδόσεις τῶν διηγημάτων τῶν Νηρηίδων. Διὰ δὲ τὸν Ἑρρίκον, ἀφηγούμενον ὅτι θὰ κατὰ κτήσῃ κόσμους ὅλους δι' αὐτὴν, ὅτι θὰ τὴν καθίσῃ ἐπὶ θρόνων, ὅτι μέλλει νὰ ἐπιθέσῃ διαδήματα ἐπὶ τοῦ μέτωπου της, ἐνόμιζεν ὅτι, πᾶνθ' ὅσα οὗτος ὑπέσχετο, ἦσαν ἀληθῆ καὶ ὅτι ἐν προσεχεῖ μέλλοντι θὰ προέβαιναν εἰς τὴν πραγμάτωσιν αὐτῶν. Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν ὑπῆρξεν ἡ μόνη μεθυθεῖσα ἐκ τῶν πλήρων ἐκθιάσεως καὶ μέθη; ἔρωτος σελίδων, ἀναγινώσκουσα καὶ γράφουσα ταύτας, ἀλλ' ὡσαύτως καὶ ἡ Λευκὴ κατελήφθη ἐκ τῆς μεταδοτικῆς ταύτης νόσου, ἀπολάυσασα καὶ αὐτὴ πλείστων τρυφῶν, ἀλλὰ καὶ πλείστων δοκιμασιῶν. Ἠγάπα ἐπίσης αὕτη τίνα; ἦτο ἄρα γε ὁ αὐτὸς Ἑρρίκος, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον διεξῆγεν ἐπιτυχῶς, ὅστις καλούμενος ὑπὸ τῆς φαντασίας τῶν νεανίδων κατέστη τῇ ἀληθείᾳ ζῶν ἀντικείμενον δι' ἀμφοτέρας; Τὸ ἠγνοεῖ ἐπιέζετο σφόδρα νὰ καταστήσῃ γνωστὸν δεῖγμά τι τοῦ πάθους ὅπερ τὴν κατέτρωγεν. Ἀλλὰ μετὰ μεγάλῃς συνέσεως ἔπαυσε μετὰ τοῦ ἔρωτος, ἵνα μὴ προσβληθῇ ὑπὸ τῆς φλογὸς ἐκείνης, ἥτις οὐδενὸς φεῖδεται. Κατατρυχομένη ὑπὸ μανίας, ἥτις, ἵνα ἔλκῃ τὴν γέννησίντης ἐξ ἀπλοῦ κυήματος τῆς φαντασίας, δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ζωηρά, καὶ ὑπεκκαύσασα ἐν ἑαυτῇ τὴν δίψαν τοῦ νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾶται, ἡ Λευκὴ κατείχετο νῦν ὑφ' ὀρμῶν, ἀνευ μὲν σκοποῦ, ἀλλ' οὐδαμῶς προσπεποιημένων, ὅσας ἐγγράμε τὰς ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων αἱ πυρκαϊσμοὶ φράσεις ἐξηρέθιζον καὶ ἑαυτὴν ὡς καὶ τὴν φίλην της Ἰωάνναν.

Ἡ Λευκὴ ὁμῶς πρώτη ἀνελάμβανε τὸν λόγον, διότι εὐρέθη ἀπέναντι οὐσιώδους κωλύματος, ὅπερ δὲν προσέδεν. Καὶ τοῦτο εἶνε τὸ ἐξῆς: Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ λήξις τῶν ἐρωτικῶν διαμειψέων ἔφθασε ταχύτατα, δὲν ἐγνώριζε πλέον ποσῶς νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑρρίκου, τοῦ ὁποῖου τὴν δρᾶσιν τόσῳ τολμηρῶς ἀνέλαβεν. Ἡ Ἰωάννα δὲ Μελιδ ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν Ἑρρίκον της, καὶ τὸν ἰκέτευεν. Ἐν τινὶ ἐπιστολῇ νὰ ἐπιδειχθῇ, πρᾶγμα δυσκολώτατον δ' ἐραστὴν ἀνύπαρκτον. Δις τοῦ μηνὸς ἡ Ἰωάννα διήρχετο τὴν ἡμέραν παρὰ τῇ μητρί της, καὶ δις ἐξήρχετο εἰς περίπατον μετὰ τῶν λοιπῶν συντροφίμων της. Ἦπόρει κατὰ φυσικὸν λόγον πῶς ὁ Ἑρρίκος δὲν ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου της, διότι ὁσάκις ἐξήρχετο εἰς περίπατον οὐδαμῶς συνήντα τὸν Ἑρρίκον. Ἀπέδιδε τὴν φαινομενικὴν του ταύτην νωθρότητα εἰς τὴν κατέχουσιν αὐτὴν δειλίαν, ἥτις πολὺ ὁμοιάζει πρὸς κακὴν πίστιν. Μὴ δεχομένη πλέον προσκόμματα, δεσποτικῇ ὡς κατακτητῆς καὶ ὡς μικρὰ κόρη, ἀπῆτει μετὰ τινος αὐθεντείας τὴν ἐμφάνισιν τοῦ φίλου της, ὅστις ἀποφεύγων πάντοτε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ εὐσχημον δικαιολόγησιν.

Ἐν τούτοις ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν δὲν ἐξώθησε τὴν κακίαν της ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε νὰ παρυστήσῃ εἰς τὴν φαντασίαν